

Миле Петковић

ВОЗ ЗА ЗАПАД
ИЛИ
РАЂАЊЕ СИНЂЕЛИЋА

МИЛЕ ПЕТКОВИЋ је рођен у Крагујевцу 1939. године. Матурирао је у Свилајнцу.

Студирао Филозофски факултет у Београду. Писао филмска сценарија, хумористичке приче и дечију прозу.

Од осамдесетих година пише драмске текстове. У продукцији "Сцена Црњански" изведена му је комедија *Дрмашорово њресе* (1982). Играли су Милан Срдоч и Мирко Даутовић (72 извођења). У продукцији "Собно позориште – кућа Буре Јакшића" изведена му је монодрама *Дејви Крокеј из Крагујевачке Раче* (1985), (58 извођења). На сцени Позоришта на Теразијама играна му је монодрама *Краљ зребашора* у извођењу глумца Веселина Стијовића (1989), (преко 300 извођења).

Актуелни драмски текстови у српским позориштима: *Ујко, сећаш ли се Балме*, *Љуби мајка сина дилера*, *Воз за зајад или рађање Синђелића*, *Са букејом у коси*.

Миле ПЕТКОВИЋ

ВОЗ ЗА ЗАПАД ИЛИ РАЂАЊЕ СИНЂЕЛИЋА

ЛИЦА

РОКИ – домаћи преварант. Неискоришћени материјал. Није га погурио рад, већ дуга ноћна банчења. Дакле, погурен. Све што има на себи и при себи скупо је и отмено, али то је све. Дакле, бескућник. Роки по возовима вара лаковерне људе са три кутије од шибица.

ОБРАД – Банијац. Село Љубич, код Глине. Горштак од тврдог материјала. Висока раста, широких плећа, жуте, уморне коже. Сељак од тамносмеђе земље и са огромним шакетинама. Говори с' муком. Када треба нешто важно да каже стисне зубе. Често стиска зубе. Носи болну трауму из детињства. Сања нож. Као дете присуствовао је стравичном покољу целе породице од усташке каме. У овом рату изгубио је сина, исто од усташке каме, исто на зверски начин. Пошто му је имовина у завичају уништена путује назад да је обнови.

МАРА – из околине Горажда. Несрећница. На силу одведена у јавну кућу за муслиманске и усташке војнике. Тамо преживела разне страхоте. Немајући храброст и снагу, стидећи се, држи СММ у заблуди у вези очинства.

ШУГЕР – зашао у године, али још увек јак. Бивши боксер. Стари под-земљаш. Рекло би се да је без скрупула, али то је само варка. Рокија воли посебном љубављу. Увек му је при руци. Иначе, тврдокорни опонент власти и занесени полит-дискутант. Држи вагон-бифе на железници.

Др ДУЈКА ЛУЈКА – више него екстравагантна. И понашање и облачење одређује јој извесну девијантност. То је и објашњење њених блиских веза са људима са дна. Носи их нежно у срцу, мада на груб начин.

СТАНИШИЋ МЛАД МАЈОР – официрчина, коцкарчина, лумпераш, делија, јуначина, добричина. Не уме да мисли зло човеку. Стално се смеје. Смеје се широко, сочно, заводљиво. У овим људима са дна нашао је поуздане пријатеље. У зрелим годинама, у вихору рата искрено и нежно се заљубио у Мару. У тексту СММ.

СИКСА – зао човек. Са лица му не силази циничан осмех. Негован. Нерадник и варалица са богатим искуством. Нема светињу. Тип злочинца. Некада boss у подземљу, сада на заласку каријере. Рокијев помагач у преварама.

ТАПИРОВ – страствен коцкар, ветропир, галамџија. Добре нарави. Да није проклете коцке вероватно би био узоран грађанин. Сав у речи, у нерву, увек шворц, тј. “тапи”, и “није ђубре”, каже Шугер. Рокијев обрађивач и набацивач “овчица”.

УНПРИ – млад Американчић. Симпатичан. Неком приликом једноставно “збрисао” из UNPROFOR-а, дезертирао, прикључио се дружини, и одлично се уклопио у нову средину. Сви га воле, али по нашем обичају, спрдају с’ њим. Ментор му је Тапиров.

ПАГАНИНИ – све је учинио да појавом личи на великог мајстора. Страствен и доследан опонент режиму, па иако школован темељно, принуђен је да “свируцка” људима по возовима.

ОБРАДОВА ЖЕНА – сва јадна и увела од тешког живота и горопадног мужа. Чини се да нема снаге ни за смрт, али када осети да треба да иступи у одбрану породице, иступа и мудро и храбро, мада увек добије батине.

МИЛИЦАЈАЦ БОГУНОВИЋ – више виспрен милицајац.

МИЛИЦАЈАЦ СТОЈИЉКО – мање виспрен милицајац.

Згодна жена, Први војник, Други војник, Кондуктер, Пролазници испред воза, Путници у вагону, и други.

Радња се дођађа на железничкој станици, испред композиције воза и у вагон-бифеу.

Шугер кроз прозор вагон-ресторана посматра Рокијево шибицарење Тапирова, Унџија и Сиксе.

Ово шибицарење се одвија уз галаму и низ комичних дејала.

ТАПИРОВ: *(Шугеру)*
Фуртум, фуртум, Ајдовчина, витамини, препарати, дрво-реди, водскоци, шугијана, трубијана, Роки, Умпри, певнуо ми Мишко уфуришко, Шуги заљубишко у Дару прдару, у Дарче прдарче, срећу немо на коцки. Роки и Умпри, кунем вам се. Фуртум, фуртум, Ајдовчина, Шуле, Шуле, ћорак Мики, а? Е, кева ми ја би се укантао! Браћо, отворила се фаца за вечеру, чепа максимално и... кењао целу ноћ како је у ружама, како га цепају шуљеви, како га стеже ишијас, као усамљен до бола, а ова јадница увенула, врат јој је поплавео, желудац преврнуо, ма жена изгубила апетит!

ШУГЕР: Тапирко, лудирко, маме ти га усвирко, грдан си дилкан.

РОКИ: Он све више одлепљује, јебо те.

Поред њих пролази Згодна пролазница. Пројраије је погледима.

ШУГЕР: Марни је за буљона, имаш сто марона.

ТАПИРОВ: Које месо, сине. Држ'те ме браћо! Шуле, немаш вараш?

ШУГЕР: Нема.

Тапиров ојрчи до жене, обема рукама је ухватио за кукове, ојонаша сношај. Жена изненађена, покушава да се брани. Тапиров је јусио и враио се назад. Сви се смеју.

РОКИ: Е, јеси манијак.

ШУГЕР: Браћо, овај пут најозбиљније питам: Јел' овај Тапиров стварно никад није био у лудари?

ТАПИРОВ: Одјеби лудару. Мароне на сунце!

ШУГЕР: Које мароне?

ТАПИРОВ: Важи. А знаш кад ти враћам голдчуку?

ШУГЕР: *(Пружа новчаницу)*
А, јебаћу ти мамицу олошку.

ТАПИРОВ: *(Узме новчаницу)*
То, то брате, сад те више ценим.

Таширов пријумфално свима маше новчаницом испред лица, сви покушају да му ојму, али он хитро и вешито измиче новчаницу.

Поред ових пролазе Обрад, Обрадова жена и унучићи. Они су прејоварени коферима, њорбама, завежљајима. Обрад буљи у карће у рукама, па у бројеве на вагоне. Љутићо зунђа.

УНПРИ: *(Таширову – лектор)*
Види ово човече.

ТАПИРОВ: Мој је па божији.

Прилазе им милицајци Стојиљко, Богуновић и малопређашиња Згодна пролазница.

СТОЈИЉКО: Добро јутро.

БОГУНОВИЋ: Госпођо, покажите нам тога напасника.

ЗГОДНА *(Ућери ћрсћ у Ташићова)*
ПРОЛАЗНИЦА Овај.

СТОЈИЉКО: Фала, госпођо.

БОГУНОВИЋ: Шта се то овде десило?

ТАПИРОВ: Шта се десило? Ништа се није десило, среће ми.

ЗГОДНА Како ништа? Људи, то није ни манијак, ни лудак, ја не
ПРОЛАЗНИЦА знам шта је. Ено онде, јавно пред свима... Па нашта то личи?

СТОЈИЉКО: Личну карту, молим.

ТАПИРОВ: *(Прејура њо џејовима)*
Ја сам ратно сироче. Ја сам дете палог борца. Мој је Папа био куплер-комесар ратне пиц-бригаде при Врховном штабу. Лично га упуцао Ђопа из позлаћеног колта који му је поклонио његов ортак Черчил, а зато што му је креснуо једну бригадирку, једну опасну минцуљу.

БОГУНОВИЋ: Госпођо, можете ићи. Ваше податке имамо. Против овог силеције поступићемо по службеној дужности.

ЗГОДНА Господо милицајци, све ми је јасно. Хвала на услужности
ПРОЛАЗНИЦА и љубазности.

Пролазница се љутићо удаљи.

СТОЈИЉКО: Па добро Тапирове лудаче, докле, бре, муда нам црвене због тебе?

БОГУНОВИЋ: Тапирко, бре, смири се човече. Зла су времена. Скинуће те неко ко цивџана.

СТОЈИЉКО: Како је Роки?

БОГУНОВИЋ: Имал' народ паре?

РОКИ: Танко брате, танко, ништа.

СИКСА: Ал', налети. Ко тражи лову, он је и нађе.

СТОЈИЉКО: Дођи Роки, нешто би' насамо с' тобом.

Издвоје се корак, два.

СТОЈИЉКО: Брате, дижемо тарифу.

РОКИ: Колико?

СТОЈИЉКО: Три главе.

РОКИ: Колико?!

СТОЈИЉКО: По три главе и мени и Богуновићу. То ти је шест глава.

РОКИ: У јебо те...

СТОЈИЉКО: Шта ти могу брате, све поскупело, сви подигли. Жао ми те Роки, добар си ортак, али мораш да признаш да ипак доста ризикујемо. Јесте све ово мрак, нико никог више не јебе, али ако паднемо...

РОКИ: ОК, важи.

Роки и Стојиљко се враће.

ШУГЕР: *(Богуновићу)*

Брате, шта мислиш докле ће овај воз да стигне?

БОГУНОВИЋ: До Дрине, нема фрке, ал' после може бити држ' да набијем.

ШУГЕР: Па јесу ли вам нешто рекли?

БОГУНОВИЋ: Ко да нам каже? Шта да нам каже? Па видиш и сам да се не зна ко кога рока.

ШУГЕР: У, кеву му јебем...

СТОЈИЉКО: Шта се чудиш, човече? Мени уваљују и фалш метке за ову утоку. Сад могу да дувам.

РОКИ: Како бре фалш?

СТОЈИЉКО: Тако лепо. Ја окинем оно ништа.

ШУГЕР: Па шта ћеш сад?

СТОЈИЉКО: Па, ништа, купујем метке на црно, ето шта ћу.

Шуџер се очима дођовара са Стојиљком и Боџуновићем.

СТОЈИЉКО: Тапирове, да те нешто питам.

Стојиљко наводи Таириова, према сиремном Шуџеру, прикраде се Боџуновић, чврсто обухваћу Таириова око васа, нагло га издигне, а Шуџер му удари јаку чврџу. Таириов јакне, држи се за главу. Сви се слајко смеју.

ТАПИРОВ: *(Јауче и држи се за главу)*

А, јебаћу вам мамицу, кварну дрововску. А ти фосилу, чувај се!

На приличној удаљености, оштро корачајући приближава им се особа у маскирној униформи. Тек када се приближи у особи препознају Др Дујку лују. Прво се изненаде, па прсну у гласан смех.

ДР ДУЈКА: Шта је магарци. Шта је штајгери. Шта је трипераши. Шта је преваранти. Шта се церите ко пизде? Јел' мечка игра?

Сви, осим Сиксе, јој приђу, здраве се, љубе је, раздрагано с љубављу, уз пошалице.

Шуџер јој кроз прозор пружа руку, али је она ниска, па је Таириов подигне, при том је ишине за задњицу.

ДР ДУЈКА: Тапирове олоше, не фаћкари ме за буљу. Е јебаћу ти мамицу за ово, кад тад!

Покуша да га ошамари, али он већто избегне.

ШУГЕР: Ди си то пошла дада Дујче? Шта ти је то у тим ранцима?

ДР ДУЈКА: У рат Шулe, у рат, тамо где се налази сав поштен српски свет. Тамо где људи миришу на босиљак. Овде се све усмрдело, овде влада општи смрад, не могу да дишем, идем на чист ваздух. Идем да лечим праве људе: јунаке, витезе, српске Обилиће. Шта је магарчине? Шта сте занемели ко сомови? Тамо нам черече и тестеришу браћу, и на колац набијају. Девојчице, српкињице на ченгеле разапињу. А ви, а ви, чиме се ви бавите? Одвајате младе рибе, шљокате фина пића, свој народ у невољи варате...

(Крене, засијане)

Где покуписте ово унпрофорче? Јел' Амер? Види што је сладак.

РОКИ: То је Унпри. Он је Билијев братанац.

Др Дујка се здрави са Унпријем.

ТАПИРОВ: *(Унприју – лектор)*
Поздрави се са докторком, знаш како сам те учио, јебо те отац амерски.

УНПРИ: *(Учииво – лектор)*
Крк, крк, у буљу.

Сви се смеју.

ДР ДУЈКА: Марш Тапирове, олоше
(Унприју – лектор)
то је ружно, безобразно, много сте паметни, куловчине,
лепо га учите.
(Крене)

БОГУНОВИЋ: А боловање дада Дујче? Ја 'тео прекосутра да се јавим.

СТОЈИЉКО: А мој трипер?

ДР ДУЈКА: Море који ваши трипери, која ваша боловања, еј, бре,
милицајци, стрпам ви га мајци, ваша дада Дујче пали у
рат. Долазим на један дринк, само да се негде штекнем.

Удаљи се.

Ваџони се карактеристично сударе и воз лагано крене. Ови ускоче у ваџон.

*Ваџон-бифе. У шанку Шуџер нешто послује, Роки жваће дебео сендвич и
ије ракију, у уљу Тапиров, Унпри и Сикса играју картице.*

ШУГЕР: Друска ова кртија, друска, курве и кулове појим. Још се
издиру на мене. Човече, знаш шта ми ови клинци кажу:
“Сипај матори”. Сине, мени ударачу са 68 мечева, од којих
52 нокаутом. Шта сам доживео. Стари пањ, ни кучета, ни
мачета. Жена збрисала, деца збрисала, серем се на такав
живот. И сад ми још увалили ову недођију да ме тамо
избуше ко сито. Море неког ћу слатко да нокаутирам.
Сине, да те питам: где покупи овог смрада Сиксу?

РОКИ: Знам да је смрад, али немаш фрку.

ШУГЕР: Нешто се дешава са тобом, сине, нешто ти фали, треба ли
ти лова?

РОКИ: Хвала ти Шуго. Не треба ми ништа.

ШУГЕР: Дуже те посматрам, отишо су у курац. О чему се ради?

- РОКИ: У тешком сам бедаку. Ако неком пријавим, пријавићу теби, бољег ортака од тебе немам.
- ТАПИРОВ: Ајде, Унпри, делкај брже кове, немој пакујеш. Шта имам? Ја фул, ал' си мангуп. За тебе пушка – кента. Ко дели? Сикса, шкартирај то огледалце, бриши бре, оћеш ждракаш кове. О, боже дал' је могуће да ме тако неће. Он човек стално фул, а ја синоћ водим оног габора на вечеру.
(Виче)
Где је једна кова, маме вам га набијем. Амер, дилуј ново. Човече, шта мени све ово треба?!
- РОКИ: Шта је Тапирове? Још се ту смуцаш, пали на шљаку, пизда ти материна!
- ТАПИРОВ: (Лекџор)
Пољубим ти стрину Хили у око амерско.
- УНПРИ: (Лекџор)
Не воли мушко.
- ТАПИРОВ: (Лекџор)
Па шта онда воли?
- УНПРИ: (Лекџор)
Женско.
- ТАПИРОВ: (Лекџор)
А онај главоња стриц Били, он воли онда мушко.
- УНПРИ: (Лекџор)
Не знам.

Тапиров љриће шанку.

- ТАПИРОВ: Јао брате, овај Амер није нормалан, ал' пакује, кеве му јебем, како му раде прсти, ојади ме бре!
- РОКИ: Ма јеси ли ме бре, чуо?!
- ТАПИРОВ: Ево, отишао сам, само да ждракнеш како лети перје са бившег нокаутера.

Тапиров заузме каратије сџав, маше длановима исџред Шуџеровоџ лица, џоцуџкује, џушџа неке крике...

- ШУГЕР: Који му је мој?

РОКИ: Па видиш да је сасвим одлепио. Глуми каратисту.

Тајиров узмери шаке према Рокију, овај му их одзурне.

РОКИ: Носи се бре, дилејо!

Тајиров невешто изводи карате покрете, сви згранути. Шуџер се прекрсти.

ТАПИРОВ: Шуле, јесил' гледао Разјареног змаја са Брус Лијем у Главњаку. Е, тај сам!

Шуџер нагло излепи из шанка. Вешто, значки, амортизујући ударе меко боксује по Тајирову. Овај се невешто брани, сав је разбарушен.

ШУГЕР: Ово ти је Разјарени змај у оригиналу, куловчино једна.

Пошто му удари неколико безазлених шамара, повуче за нос и уши, остави Тајирова и врати се у шанк.

Тајиров поправа одећу, намешта косу, полази ка враћима..

ТАПИРОВ: Једи говна, матори. Оронуо си човек, иначе би те одро од батина.

Тајиров изађе из вагона.

Роки сиша тиће, сиша друго.

ШУГЕР: А ти би могао да смањш дозну.

РОКИ: Знам Шуго. Имам опасну фрку. Сам од себе тешко сам кажњен.

(Пије)

Ко гром ти ова ракија.

ШУГЕР: Што ми, сине, не кажеш о чему се ради. Можда могу да помогнем.

Роки га гледа дуго, немо.

РОКИ: *(Унирију и Сикси)*
Вас двојица, прекидај игру!

СИКСА: Шта ти је бре, само још три руке, гази ме Амер за три главе.

РОКИ: Не фрчи се са мном, уради шта сам ти реко.

СИКСА: Амерчићу, лептирићу, дај да те марнем за буљона, за триста марона.

УНПРИ: *(Лектор)*
Једи говна, куловчино!

Сикса покуша да га ухвати за задњицу.

УНПРИ: *(Лектор)*
Откачи се, бре!

Сикса наваљује, Унпри извуче нож-скакавац и замаше Сикси пред лицем. Овај улашен, полудиџнунуих руку узмиче назад.

ШУГЕР: То сине, љуби те твој ћале. Избуши говно. Сикса, тражиш зло и то са свећом.

РОКИ: Алал вера. Унпри, ко буде рекао да су Амери пичке, јебаћу му кеву.

Шугер нешто послуже у шанку, Роки замисљен пије и ћути, а у вагон бучно уђе Станишић млад мајор (СММ), Мара и два војника.

ШУГЕР: *(Обрадован)*
Роки, види ко нам долази, среће ти: Станишић млад мајор
(Шугер и Роки певају)
Станишићу, млад мајоре, команданте Црне Горе...

СММ: *(И он певајући)*
Ђе сте браћо, ђе сте соколови. Ђе сте јунаци, Шугер,
Роки, браћо моја...

Са овима се љуби сочно, гласовито. Сикса не приђе.

РОКИ: Станишићу млад мајоре, откуда ти? Што се чоче не огласи, зар о твојим јунаштвима из новина да сазнајемо. Алал вера јуначе, алал вера соколе. Косиш их ко младо сено.

СММ: Ништа ти је то, јадан не био. То су још одавно заслужили.

ШУГЕР: Шта ти пије војска? Представи нам младу даму.

СММ: Јунаци, шта ћете попит?

Војници се загледају, снебивају...

Ў ВОЈНИК: Пиво, господине мајоре.

СММ: Дај им Шугер једну гајбу.

Шугер из шанка подигне једну гајбу ица и сјава је на шанк.

ШУГЕР: Ево, ако зафали, знате где смо.

Војници изађу из вагона носећи ѓајбу са ѿвом.

СММ: Ово су моја ђеца, моји синови, моји јунаци. Шта све преживјеше та ђеца.

РОКИ: Представи нам младу даму.

ШУГЕР: Чиме могу да вас послужим?

СММ: Ово је браћо моја Мара, мој анђео, моје сунце што ме грије, моје све што имам. Заљуби се браћо ко балавац.

ШУГЕР: Их, Станишићу млад мајоре...

РОКИ: Причај нам о томе, Станишићу млад мајоре.

СММ: Она је анђео. Долете ми право из пакла, из Горажда. То је моја Амазонка, моја ратна другарица. Она се ни по чем' не разликује од војника: и пуца, и јуриша, и залеже ко тигрица, браћо.

ШУГЕР: А принова? Кад очекујете?

СММ: Кажи ти, љепотице моја.

МАРА: *(Сћидљиво)*
Па за који дан. Ближи се.

СММ је нежно ѓрли и милује ѿо лицу.

СММ: Родиће ми јунака, војника, нашљедника.

ШУГЕР: Мандушића, млад мајоре.

РОКИ: Може и Синђелића.

СММ: Може Роки, може. Синђелића, Синђелића, Стевана Синђелића. Прихватам куме род.

РОКИ: И ја прихватам од свег срца, мој кумашине.

Три ѿућа се ѿољубе.

СММ: Е, Маро, срећо моја, и кума нађосмо. Маро, анђелу мој, ово су моји драги пријатељи. Не одвајам и' од браће.

ШУГЕР: Снајка, чиме могу да те послужим? А шта ћеш ти, чоче?

- СММ: Њој дај неки витамин, требаће јој, а мени, зна се, ако имаш ону твоју џибру.
- ШУГЕР: Их, за тебе...
- Шуџер им сийа ѿиће.*
- СММ: Маро, злато, извади де онај његушки.
- Мара из ранца вади оџроман ѿришуѿи и сѿивља ѿа на шанк.*
- СММ: Ка гром ти је ова ракија. Љепотице, шта велиш? Роки, брате, море кумашине, имал' шта ново? Играте ли покерицу?
- РОКИ: Слабо, мој кумашине, овај рат разјурио и коцкаре.
- СММ: Код мене сасвим друкче. Пун сам, зеленбаћа од кад дођоше ови Умпрофорци. Везе ти они немају са покером. Огулисмо им кожу, браћо. Кућу ће ми подигнут у Колашину, вилетину, ка хотел. Па вас питам браћо, поштено: може ли нам ко шта?
- ШУГЕР: Опет нас кољу, опет раде камом по српским грлима, дете им крваво у колевку јебем, опет Станишићу млад мајоре, опет. Па докле, докле, питам те?
- СММ: Мрчно вријеме, мој Шугеру, али богоми, богоми овај пут неће проћ ка што су научили.
- ШУГЕР: Слабо је то, слабо. Не умемо ми Срби да рукујемо камом као они. Кад нас сад овако кољу, како ли су нас тек клали у прошлости, кад смо били без икакве заштите, ко овце нас водили на клање, злотвори једни. И сад опет, опет, па докле бре?
- СММ: Морало је, мој Шугеру, морало је све ово да се догоди.
- РОКИ: Дошо си му ко кец на банку, кумашине. Испостио се, дуго није цакао о политици. С' нама неће, слаби смо му партнери.
- ШУГЕР: Млад мајоре, рече да је морало овако, не би се с' тобом сложио.
- СММ: Другог начина није било, јадан. Ил' да нас нестане са земаљске кугле.
- ШУГЕР: Могли сте много жешће да их пукнете, да им прсне главуца. На исто би се свело.

- СММ: Знаш ли, мој Шугеру, како изгледа стадо без чобана? Е, јадо мој, наређења смо морали извршават од нашег директног непријатеља, па се снађи у тој селевачкој јебачини.
- РОКИ: Јебо те, млад мајоре...
- СММ: Е, мој Роки, ситница је то, шта се све догађало. Него, реци ми, ће нађе ову фукару Сиксу? Намести ми игрицу прошли пут, ал' јеба сам му оца, кад тад.
- РОКИ: Ма терај га у пизду материну.
- СММ: *(Гледајући према Унџрију и Сикси)*
Све да ви приупитам, браћо, који вам је оно Унпрофорац? Који је то нови играч?
- ШУГЕР: Ма покуписмо га један дан у Зворнику на мосту и поштено га усвојисмо.
- СММ: Чекни брате Шулe, значи мали је дезертира из Унпрофора?
- ШУГЕР: Баш то.
- СММ: А траже ли га његови?
- ШУГЕР: Ма јок бре. Исто луда кућа ко и код нас.
- Роки очима да знак Унџрију да џриђе. Унџри џрекида коцкање са Сиксом, зајђеже униформу, дојђерује косу. Приђе шанку.*
- ШУГЕР: *(Унџрију – лекџор)*
Ово је мајор српске војске Милић Станишић, наш драги пријатељ.
- УНПРИ: *(Сџане мирно – лекџор)*
Част ми је господине мајоре.
- СММ: *(Лекџор)*
И мени синко, изабра си праву страну. Ајде попи једну лозу!
- Шуџер сџаа џиће.*
- УНПРИ: *(Пије на екс – лекџор)*
Живела Србија!
- Сви џрисуџни џију на екс: Живела Србија!*
- СММ: *(Лекџор)*
Свиђаш ми се, момак, одакле си?

УНПРИ: *(Лекџор)*
Из Чикага, господине мајоре, из часне војничке породице. Мој деда Бил Престон, борио се у Европи против Немаца у Другом светском рату. Мој отац Џорџ, борио се у Кореји и Вијетнаму, а ја у Гранади и Ираку, па дођох и овде, али одмах схватих да сам на погрешној страни.

СММ: Што више слушавам, то више волим овог ђетића.

Измењују ујлаљаче. СММ љружи Унџрију скуџоцени Диџон, а Унџри из цеџа вади дедин џрофејни Zi'о.

РОКИ: *(Лекџор)*
Добро, бре Унпри, колико ти ја већ тражим тај упалјач.

УНПРИ: *(Лекџор)*
Извини, брате Роки, мајор је нешто друго.

РОКИ: *(Лекџор)*
Унпри, кажи мајору како је име Тапирову.

УНПРИ: *(Лекџор)*
Билмезенко Мамлазоновић.

Смеју се.

РОКИ: *(Лекџор)*
А шта је Тапиров?

УНПРИ: *(Лекџор)*
Тапиров је кулов.

РОКИ: *(Лекџор)*
А која је твоја песма? Дај отпевај нам.

УНПРИ: *(Пева – лекџор)*
Сојчице девојчице...

*Улази Паџанини, свира на виолини и џева: “Сџанишићу млад мајоре...”
Дође до шанка и џева СММ на уво. СММ ужива у џесми, узме са шанка чашу и разбије је.*

ШУГЕР: То, Станишићу млад мајоре!

РОКИ: Рокај, кумашине.

Паџанини заврши џесму, одложи виолину, здрави се и џри џуџа љуби са СММ.

ПАГАНИНИ: Ђе си Станишићу млад мајоре, ђе си јуначино? Што Дубровник, светски бисер нагрди, што од Вуковара Широшиму начини, што скрши Баш чаршију? Што Алијину базичну индустрију уништи? Што изазва светску кризу џезвица, па сад Хили мора Билију кухат кахву у српским бакарачима, болан. Како си брате, Црногорче, по новоме Србине?

СММ: Вазда било Србине.

ПАГАНИНИ: Ди си, Роки, орлушино стара? Унпри,
(Унџрију – лекџор)
још ниси збрисо у твоју Америку?

СММ: А са кумом се, јадо, не питаш? Шта је то?

ПАГАНИНИ: Са којим кумом?

РОКИ: Раскумљено кумство.

СММ: Е, то не мож бит'. А зашто?

РОКИ: Због политике и странака.

СММ се смеје ѓласно, широко...

СММ: Ама јел' могуће, Шугер? Паганини, јел' стварно?

ПАГАНИНИ: Данас, млад мајоре, нема немогуће. Кад сам се ја окумио са овим типом, он је био нормалан човек, а сад је скроз црвен.

СММ: Ко црвен? Шугер? Немој ме засмејавати, Паганини. Од кад га знам он само псује комуњаре.

ПАГАНИНИ: Е, сад више није тако. Сад црвене диже у небеса, а Милошевића је прогласио за Бога.

ШУГЕР: Куме мој лепи, колико бре пута морам да ти поновим да је Слоба Милошевић последњи на списку Срба – криваца за ову материјалну и моралну пропаст српског народа. Опет изгледа морам да те пропитујем ко ђаче: крив ли је Слоба Милошевић што неки најбољи Срби измислише Светозара, Туцу, Трицу и осталу нерадничку тевабију, која започе са тровањем душе српскога народа. Крив ли је бре или није? Кратко ми одговарај.

ПАГАНИНИ: Није.

ШУГЕР: Крив ли је Слоба Милошевић што једна српска официрска задрибанда преурањено и мимо сваког политичког резона обучи оног босанског слинавка – гимназијалца да барата оружјем, што проузрокова први велики светски помор, у коме настрада свака шеста српска глава. Крив ли је или није?

ПАГАНИНИ: Није.

ШУГЕР: Крив ли је Слоба што 1. децембра '918, Срби, болесни од опаке болести *менинџиџиис јуџословеникус*, одбише да узму што им је поштено нуђено, а због чега се сада опет лије српска крв, што узеше највеће крвнике свога народа за ортаке и што ископаше огромну јаму своме народу. Јел и за то Слоба Милошевић крив? Одговарај куме!

ПАГАНИНИ: Није.

ШУГЕР: Крив ли је Слоба Милошевић што 27. марта '41 Срби, исто болесни од опаке болести *менинџиџиис њолиџикус*, вајни патриоти, а за шаку фунти стерлинга продадоше свој народ, збрисаше у топло и меко, чак се тамо и женише и учише да пилотирају, а свој народ оставише Анти и Јосипу да га кољу и мрцваре. Јел и за то крив Слоба?

ПАГАНИНИ: Није.

ШУГЕР: Не кривим ја много Јосипа. Он је био Хрват на задатку. Какве је керове – Србе имао око себе, Могао је да затре семенце српском народу. А, није, хвала му. А о тим твојим опозиционарчићима и лидерчићима, нећу да трошим речи: њих Слоба може да смаже за један доручак. Него дођи да се лепо измиримо, да нам се људи не смеју.

Паганини му љриђе, сочно се љубе, СММ, Роки и Унџри љљескају, Мара узме чашу са шанка и љресне је о љод.

РОКИ: То, кумо!

ШУГЕР: Браво снајка, ево ти још једна.

Мара разбије и друџу чашу.

МАРА: Станишићу млад мајоре, тако ли те зову, људи, одјebите бре политику, доста ми је фијука граната и јаука искасапљених људи. Дајте бре весеље. Паганини, свирка!

Паганини на уво свира Мари сејну ѿесму. Она разбије чашу, ѿа ланчано разбију СММ, ѿа Роки, ѿа Шуџер, и на крају Унѿри.

МАРА: Ко си ти Паганини? И где си учио свирку? Од Бога је грехота да се смуцаш по возовима.

ПАГАНИНИ: Ја сам само Паганини, зар је то битно где сам учио свирку. А свируцкаћу људима по возовима док комуњаре владају!

Лумѿерајка крене. Пије се и мезеѿи. Пиће дејсѿивује, ѿензија расѿије, већ се ѳрле и љубе. Паганинијева виолина искићена новчаницама.

СММ: Стој! Стани!
(*Намах ѿишина*)
Браћо, нема нама више нашег Соће врчинца. Нема више оног клемпавка, оног дивног трапавка, кога ниси мога видет натмуреног. Он је, браћо, био најхрабрији човек у овом рату. Он је једини смио стајат на грудобран и броја до десет, а броја је много споро, браћо, меци му нагрде ветровку у рите, а он стоји, не мрда и псује и' ка псе. Лудо дете, луда глава. Прошле године у мају, код Негославаца, закрвисмо се жестоко са усташама. Спојило се небо и земља, само грми и фијуче. Шесторицу изгубисмо. Ту је страда и Фићо маратонац, лака му земља, главу је искупиа. Јуначина биа. Можда ми грешна душа што раније не наредих повлачење. Црни ка гаврани од дима и барута, пребројавамо се – нема Соће. Нема га сат, нема га два, а сам тија и њему припалит свијећу, кад ете га у весео час, запртио два митраљеза, погрбио се под њима, а за њим, а за њим, браћо моја, Усташа исто клемпав ка и он котрља се, а у рукама двије кофе пуне бомбе. Исекосмо се браћо, Усташа само једну да котрљне, сви одосмо... А Соћа ће, ладан ка шприцер: “Једва нађо овог Усташу да ми пренесе ово оружје, требаће нам.” Е, тај муња од човека погибе ка цивил, уби га једна пијана будала на прелазу. Паганини, свирка за Соћу.

Паганини свира, али друшѿиво ѿешко долази у расѿоложење.

СММ: Стој! Стани!

Све се уѿишиа.

СММ: Е, не знам браћо јесте л' чули шта је урадиа мали Барон. Е, то нико није урадиа у овоме рату. Нико није тако зајеба Усташе као он, да јебе оца. Залута један метак, потрефи га у образ и разбуца му све зубе. А знате ли шта је урадиа Барон? Част ми то је видра: са мртвог Усташе скине од гаћа и чарапа па обуче на себе, а Усташу обуче у своје. Дођу Усташе, покупе га и одведу га у Загреб, и то браћо у "Ребро", у најелитнију болницу. Излече га ка грофа, наместе му најбоље зубе, оне амерске, порцеланске, сијају ка сунце. Ене га на Мајевици, само се кези и показује кљове.

РОКИ: Маму му мандовску, шта се сетио.

ШУГЕР: Е, алал му вера.

Смеју се, њију њића, сви су њомало њод алкохолом.

СММ: Стој! Тишина!

Сви замукну.

У вагон уђу Обрад и Тајиров.

СММ: Браћо, нема нама нашега Пека. Нема више оног сетног Дорћолца, оног нашег Хамлета. Браћо, у Ердут дођоше четири љепотице из Ваљева ка виле, да нам ране видају. Пека се затекао у амбуланти, превија је оног кикиреза Жилета, ону мувару белосветску. Било га мало окрзуло. Ђевојке збуњене, јаднице, побркају Пека са љекарем, а овај им нареди да се свуку до гола, као да их прегледа, као такав је пропис. Оне га послушају, и Пека им се намерачи сиса и бутина. Пукне брука ка бомба. Ја га позovem на одговорност, оштро га укорим,
(Тронућ)
и... припалим му...
(Плаче)
војничку шамарчину,
(Плаче)
и за казну га пошаљем у патролу.
(Јеца)
Боже... боже... тамо налете на усташку заседу
(Јеца)
и како су их касапили...
(Рида)
Руко, проклетнице...
(Гризе своју руку)

Осушила се до рамена, дабогда. Боже, ако те има, врати ми Пека, понизно те молим, да му све женетине на свету свучем до гола.

Воз њрелази њреко Дрине.

ТАПИРОВ: Људи, Дрина!

Присујни се сјуре на њрозоре вагона.

ШУГЕР: *(Крсџи се)*
А сад помози Боже и моја славо Свети Никола!

Воз њређе њреко Дрине, људи се враџе за шанк.

Код шанка су сада Тајиров и Обрад.

ОБРАД: *(Шуџеру)*
Ракију, мученицу, да изгорим црева овом дану.

ТАПИРОВ: Две “Жуте осе”.

ОБРАД: Шта ти је то?

ТАПИРОВ: Пробај па кажи.

ОБРАД: Права. Како рече да се зове?

ТАПИРОВ: “Жута оса”.
(Крсџиом Рокију)
Дебела овца. Марке ко плева.
(Окрене се њрема Обраду)
Живели рођаче!

Исијају џића.

ОБРАД: Још две ове ракије.

ШУГЕР: Имам ја за тебе, рођаче, бољу.

Сића им џиће, Обрад и Тајиров узму чашице, куцају се, џију.

ОБРАД: Све боља од боље. Где људи налазите ове добре ракије?

ШУГЕР: Ту и тамо. Где путујеш?

ОБРАД: У Банију, у моје село Љубич. Доста сам се овде смуцао, а и оно згариште да рашчистим.

ШУГЕР: Где ти је тај Љубич?

ОБРАД: Код Глине.

ШУГЕР: Осиње гнездо.

ОБРАД: Љута усташија.

Шуџер му сииа њиће, Обрад њије.

ШУГЕР: Како ти се све ово чини?

ОБРАД: Овај пут им Швабе оштре каме уз помоћ Американаца. Ал' су сад оштрачи мање вични послу него пре.

ШУГЕР: Не разумем те.

ОБРАД: Рођаче, много ми ладно око срца кад се моћни зајебавају са слабијима. Ту увек испадне белај.

ШУГЕР: Могу ли нам шта?

ОБРАД: Зависи...

ШУГЕР: Не врдај, знаш шта те питам.

ОБРАД: Семенце да нам затру ипак не могу.

ШУГЕР: То ти је тврдо уверење?

Дуго се гледају немо.

ШУГЕР: За ким си у жалости?

ОБРАД: Прошле године код Тења уморише ми сина. Добровољац је био ко јабука. Ухватили га са још двојицом, шта им све нису радили злотвори, пас им се меса напотезо, очи им копали, руке и ноге тестерисали, маљевима докрајчивали, злотвори људски. То су звери, то нису људи. Други ми је у Банијском корпусу, јуначки се бије против злотвора. Од њега имам два унучета.

ШУГЕР: Да су ти живи и здрави.

ОБРАД: Хвала ти. Кад Бог хоће све може.

ШУГЕР: Мој рођаче, мој рођаче...

ОБРАД: Црно рођаче, црње не може бити. Ја одкад себе памтим нож сањам. Сјајан. Има розикасте корице од седефа, и зеленкасте шаре по средини. При врху мало повијен, а сечиво било ко жилет. Тим ножем ми је Јоса рукац заклао целу фамилију. Јоса рукац, први комшија и кум, и кум мој рођаче. Србин, унијат, где ли му је душа...

Ухваћен алкохолом зовори зласно. Жамор у ваџону се уишица. Сви слушају.

ОБРАД: Много леп дан био, Свети Илија, други август '43, имао сам 4 године. На превару домамили мога оца и све нас у црквену порту, а тамо, а тамо... врте се јагањци на ражњу а зликовци пију ракију из балона. Кад нас видеше почеше да подврискују и подцупкују од радости. Изобличени ко бесни пси, ко боже ми опрости, ђаволи, проклети били, пас им се меса напотезо. Прво ми собалише матер и две старије сестре, па се ређали, ређали, гомила их била, пуна порта. Мајка ми под њима испусти душу, бог да је прости и лака јој црна земља.

(Пије на искај)

Мој весели отац рикао, брда одјекивала. Кад завршише овај сотонски посао искасапише ми мртву мајку, сестрама дојке посекоше, и у њих неке ражњеве... звери у људском лику. Нас је било осморо.

(Пије)

Четири сестре и четири брата... После се ко звери устремише на старију браћу, јунаци били, глас нису пустили. Отац ми већ није био ни за клање, поглед му био мутан, а пена ударила на уста. Опирао се јадник ко зверка, једва га четворица савладали. Последњег су заклали мог брата Милоша, био је годину дана старији од мене, рајска душа, бог му ваљда дао земљу. Био дошо ред на мене. Браћо, људи, ја се свега овога сећам, али се себе не сећам, овога ми крста.

(Крсти се)

То је много чудно. Баш кад један зликовац крену ка мени, баш тада у порту уђе шарен, отворен аутомобил. Из аутомобила чила корака искочи млад, чини ми се наочит немачки официр. Приђе и поче да разгледа ону кланицу. Мене примети како дрхтим ко младо шибљиче. Ови злотвори одложили алат и стали мирно. Усташа ме цимну ка себи, не да ме, официр ишчупа пиштољ из футроле и упери га у Усташу, узме ме у наручје, однесе у ауто и дуго ми шапутао на швапском нешто много нежно.

У ваџону зробна ишица. Чује се само клојарање иочкова воза.

ОБРАД: Их људи, ја вам покварих расположење. Еј, дабогда није ми то била намера.
(Пије)
 Живели! Ја сам Обрад Стокућа, Банијац, село Љубич код Глине, мученик, Србин, али волим песму и весеље.
(Паганинију)
 Ти тамо ћемане у шаке, весеље бре да падне!

Сви неми под утиском приче.

Мара крикне и хваћи се за сивомак. Јауче. Сви улашени, а највише СММ. Он је задрли.

СММ: Шта ти је, анђеле?
 МАРА: Мишо, Мишо, кренуло је, кренуло је, помози ми, помози ми!

Сви пометени. Не знају шта да предузму.

ШУГЕР: *(Усјаничен)*
 Тапирко, трчи брзо и нађи докторку Дујку, видесмо је на перону. Еј, стани, нађи и Стојиљка и Богуновића, они у службеном имају носила. Стани, понесите и ћебе...

Таширов хитро исјрчи из вагона.

Мара јауче, СММ је држи у наручју. Шуџер сјавља на под неку одећу.

ШУГЕР: Роки, помози Станишићу!

СММ и Роки положе Мару на одећу. Шуџер од приручних предмета најрави јасјук и сјавља јој под главу. СММ клекне поред Маре, нежно је дрли и љуби. Мара му узвраћа. Очи јој јуне суза. Тронућа.

МАРА: Боже, зашто си ме тако казнио?
 СММ: Шта ти је, лудо једна, све ће бити у реду, отрчали по докторку Дујку, нашу другарицу, ту је негде у возу.
 МАРА: Боже, боже, шта сам ти згрешила?
 СММ: Шта ти је Маро, шта ти је, сунце моје?
 МАРА: Мишо, нећу да га родим, нећу...

Покушава да се удара по сивомаку, СММ јој држи руке.

СММ: Шта ти је Маро, зашто то чиниш?
 МАРА: Мишо, волим те, волим те ко своје очи. Ти си најдивнији човек на свету. Мишо, нећу да га родим, нећу љубави моја. Боже, шта сам ти згрешила?

Мара њлаче, којрца се у Сїанишићевим рукама.

Шугер, Роки, Обрад, Паџанини и Унїри узбуђено ѡраїе ову сцену, а Сикса ѡо сїрани незаинїтересовано увлачи димове циџарейе и ѡрави колуїтове.

У ваџон ѓруне Др Дујка са докїорском ѡорбом у руци и дуџачком мушїишклом у зубима. За њом Таїишов, а за њим Сїојилко и Боџуновић са носилима и ѓомилом ѡбади.

ДР ДУЈКА: Где је породиља? А ту си, Станишићу тутањ!

СММ ѡослушно усїане, а Др Дујка клекне и ѡочне одмах са ѡреџледом.

ДР ДУЈКА: Како се зовеш пиле моје? Анђелу мој, добро је, брзо ће, не брине, злато.

Оївара ѡорбицу, вади инсїруменїе, из клечећеџ сїава...

ДР ДУЈКА: Тутањ бре кулови, тутањ преваранти, шта зевате ко волови, сиктер бре, о, јебо те...

Сви ѡокуњени ѡовлаче се назад и крену ка враїиима ваџона. СММ осїаје.

ДР ДУЈКА: И ти млад мајоре, и ти, не брине, одлично је кренуло. Шугер ти остани. Шугер имаш топлу воду – имаш. Имаш чист чаршав – имаш, хоћу да се сјакти, а дрпиш ли ми случајно муштиклу гуја ће да те уједе. Јасно?
(Мари)

Ја сам, пиле моје, докторка Дујка. Ови ме коњослави зову Дујка Лујка, није битно, а ти ме зови како хоћеш, зови ме дада Дујче. Напни се сад!

МАРА: Нећу да га родим дада Дујче, нећу, од зликовца је, од кољача, од крвника.

ДР ДУЈКА: Шта то причаш, злато? Напни се, пиле, напни се.

МАРА: Нећу да га родим, нећу, молим те, учини ми највећу услугу у животу: докторка, молим те, уништи га.

ДР ДУЈКА: *(Милује је ѡо лицу и ѓазом брише чело)*
 Шта се то с' тобом дешава, голубице моја?

МАРА: Није од мог Мише, није мајорово.

ДР ДУЈКА: Па од кога је, пиле моје?

- МАРА: Ја сам Мара Вељовић из села Благаја код Горажда.
- ДР ДУЈКА: Причај ми, злато, причај ми срећо, али се напни.
- МАРА: Прошле године у априлу, рано ујутру бану у моју кућу Мустафа Делихасановић, злогласни Мујо, наоружан до зуба, пијан и излудео од људске крви.
- ДР ДУЈКА: Лијепа си ти, драга моја, лијепа си ти. Напни се злато, и причај ми, и причај ми...
- МАРА: Као звер, као звер... очи су му биле краве, из уста му текле бале, и ужасно је заударо... као звер, дада Дујче, као звер... Нећу да га родим, нећу...
- ДР ДУЈКА: Коса ти је као стадо коза, које пасу на гори Голану...
- МАРА: Тога јутра ушла сам у људски пакао. Одвео ме је у Ливно, проклето било, у јавну кућу за Алијине и Туђманове крвнике.
- ДР ДУЈКА: Очи су ти као у голубице између витица твојих. Диши дубоко.
(*Бршије јој чело ѓазом*)
Напни се, напни се...
- МАРА: Нећу да га родим. Уништи га докторка, среће ти. Стидим се, стидим се сваког делића свога тела.
- ДР ДУЈКА: Зуби су ти као стадо оваца, које се близне, а ниједне нема јалове.
- МАРА: Шта ми све нису радили, злотвори људски. И мени и осталим женама. Српкињице, још девојчице, младе као роса, разапињали на ченгеле, злотвори људски. Шта смо им то нажао учинили.
- ДР ДУЈКА: (*Мучи се да заустави сузе*)
Зуби су ти као конач скерлета.
(*Плаче*)
Напни се душо, напни се, злато.
- Воз клоџара. Шуџер сџоји њоред једноџ њрозора. Сузе му њеку низ образе. Гризе њесницу.*
- МАРА: По педесет зликоваца смо примале дневно. Докторка, дада Дујче, од отупелости немаш снаге ни да јаукнеш.
- ДР ДУЈКА: (*Плаче*)
Дојке су ти као два ланета близанца, која пасу међу љиљанима. Сад се напни, још мало злато, још мало...

МАРА: Најгори су рањени и кљакави...
 ДР ДУЈКА: Глава је твоја као кармил...
 МАРА: Они гризу, уједају, кидају...
 ДР ДУЈКА: А коса твоја као царска порфира...
 МАРА: Нећу да га родим, нећу, није поштено према Миши, он не зна ништа.
 ДР ДУЈКА: Мишино је, душо, Мишино је...
 МАРА: Није поштено, није људски, Миша је диван човек.
 ДР ДУЈКА: *(Плаче)*
 Врат ти је као кула од слонове кости. Напни се. Мишино је, мајорово је, схвати, запамти, утуви: отац твога детета је мајор Милић Станишић и нико други. Запамти за свагда: постоје лаже које су неопходне, које доносе срећу и благостање. Напни се још мало, још мало...

Мара ѓрца у сузама.

Шуѓер ѓлаче и ѓризе ѓесницу.

ДР ДУЈКА: Како су лепе ноге твоје, бедра као гривне...

Мара се ѓревија и јеца.

Шуѓер ѓризе ѓесницу.

ДР ДУЈКА: Утуви: отац је Станишић млад мајор, твој Миша, а мој драги друг. Не утувиш ли то, зло, зло, злато моје.

Мара јеца, Шуѓер ѓризе ѓесницу.

ДР ДУЈКА: Пупак ти је као чаша округао, а трбух као стог пшенице ограђен љиљанима, кћери кнежевска, царице света, бесмртнице. Тако, тако, још само мало, и утуви, не играј се, отац је мајор Милић Станишић, још мало, сад, сад, готово.

Др Дујка, из клечећеѓ сѓава се издиѓне, у руци држи деѓе, које илѓејка ѓо задњници. Деѓе ѓлаче, најѓре ѓѓихо, ѓа све ѓласније. Др Дујка ѓѓријумфално држи деѓе у руци.

ДР ДУЈКА: Ала се овај мали дрипчић дере, јебо те.

ШУГЕР: *(Брише руком сузе, викне)*
 Мушко, мушко, Стеван Синђелић, Стеван Синђелић се родио.

ДР ДУЈКА: Шугер, никог не пуштај унутра, док не кажем.

Шугер изађе из вагона.

У ходнику се судари са СММ. Загрле се и сочно љубе.

ШУГЕР: Син, син, Станишићу млад мајоре, син, ратник, наследник, осветник, Синђелић!

СММ до крајности узбуђен покушава да заустави сузе и показује жељу да уђе у вагон.

ШУГЕР: Не сад, не сад, док је Дујка не среди. Не сад, молим те.

У ходнику: Роки, Таициров, Обрад, Унџири, Паганини, Сиојилко, Боџуновић, војници и др. Сви скачу, загрле се, џаламе. СММ се са свима џрли и љуби.

ТАПИРОВ: Војници, мирно!

Војници заузму става мирно.

ТАПИРОВ: *(Дере се)*
Оружје на готово!

Војници подигну машинке...

ШУГЕР: Ово је људи кроз излудео човек.

ТАПИРОВ: Једи говна матори. Плутон за Стевана Станишића – Синђелића. Пали!

Војници кроз прозоре ходника испале џлоџун.

На воз – џаљба. У ходнику настјане џаника. Сви џраже заклон. Војници кроз прозор одговарају на џаљбу.

ТАПИРОВ: *(Пева из свеџ џласа)*
Ој, војводо Синђелићу, српски сине од Ресаве равне...

Певају у разним џоложајима, неко у чучећем, а неко у лежећем.

ШУГЕР: Изгинућемо због овог манијака, маме му га блесаве.

ТАПИРОВ: Прпа, прпа матори.

ШУГЕР: Е, слатко ћу да те одробијам, маму ти луду.

Сви џевају џесму о Синђелићу.

ТАПИРОВ: Маму им турску лојаву јебем, још цвикају од Синђелића.

Пуцњава јењава, ојасносџ џролази. Из разних џоложаја се издижу у нормалан става.

ДР ДУЈКА: *(Из вагона)*
Шугер може, Шугер може...

У вагон зруне први СММ, за њим остали. СММ приђе Мари, клекне, узима повијену бебу, зрли и бебу и Мару.

СММ: Маро, Маро, злато, зашто плачеш, срећо моја, па све је у реду.

ДР ДУЈКА: *(Ојонаша СММ)*
Маро, злато, зашто плачеш. Пусти ту жену да се одмори.

СММ збуњен. Држи бебу у наручју.

ДР ДУЈКА: Шта ме гледаш, коњославе мајорски. Жену пред порођајем повео у ову недођију.

СММ: Она хтела да се породи у својој земљи.

ДР ДУЈКА: *(Ојонаша)*
Она хтела, она хтела...
(Свима)
Шта зевате у мене пизда вам материна мушка. Јебо вас онај ко вас сакупи, ништа друго и не знате него да се бијете. Шта ви мушки уопште знате о животу?

Сви је заїањено зледају, она бризне у хистеричан љлч, хипро јој приђе Шугер, и она га чврсто зазрли. Чује се само клопарање поочкова воза, из даљине експлозије и Дујкино јецање.

ТАПИРОВ: Јебо те, у овом рату сви ћемо да одлепимо.

Др Дујка с' најором заусавља љлч, изађе из Шугеровог зазрљаја, љева...

ДР ДУЈКА: Маро ресавкињо, гујо присојкињо...

Сви прихватаје љесму. Мара љлаче. СММ зрли бебу и љакође љлаче.

На воз поочиње љалба сїоља. Ови у вагону љевају, не мењајући положак. Када заврше љесму и љалба пресїане.

ДР ДУЈКА: Шугер, суни свима пиће, да наздравимо Стевану. Ја сам тврдо одлучила да се са Маром и Стеваном вратим у Београд. Нек' причекне мало мој ратни распоред.

СММ: Идем и ја, дада Дујче.

ДР ДУЈКА: Шта ћеш нам ти? Ајде кажи шта ћеш нам? Фурај ти где мораш, ради тај ваш мушки крвави поса, ако то тако мора, а за Мару и Стевана не брини.

СММ: Морам и ја.

ДР ДУЈКА: Не мораш Станишићу млад мајоре. Имам велики стан, имам лекове који су Мари потребни.

(Тихо)

Мара мора да је под лекарским надзором извесно време.

СММ ујлашен.

ДР ДУЈКА: (Љуби ља)

Ма све је у реду, лудо једна мајорска. Немаш потребу да се враћаш. Мара и дете су ти на сигурном.

Куцају се, наздрављају, њију. Смех, ѓалама. СММ држи бебу у наручју. Сви цокћу беби. Мара љлаче.

Прво Шуѓер сѓави велику сѓрану новчаницу ѓреко бебе, заѓим Роки, ѓа сви осѓали.

ДР ДУЈКА: То, то, тако вас волим мушки преваранти, битанге, ваљатори, шибицари.

(Љуби их све редом)

Али ви знате да вас ваше Дујче лујче не би мењало ни за које друге људе на свету.

ШУЃЕР: Станишићу млад мајоре, да се беба и Мара пренесу у службени купе код Стојиљка и Боѓуновића.

СММ уѓиѓно ѓоѓледа у Сѓојљка и Боѓуновића.

СТОЈИЉКО: Млад мајоре, још питаш. Како да не може, човече.

Сѓојљко и Боѓуновић ѓосѓављају Мару и бебу на носила и износе.

ДР ДУЈКА: Ти Мери од Ресавије да престанеш да цмиздриш, а ти Стиве Сиђони шта кажеш, не прођосмо лоше. Марке ко плева.

Сѓојљко и Боѓуновић износе Мару и бебу на носилима из ваѓона. Галама, смех, сви цокћу беби и машу јој. Из ваѓона изађе и Др Дујка и СММ.

Сикса, који се у ѓрошим сценама није видео, ѓриђе Рокију.

СИКСА: Јел' ћеш ти да бацаш данас или нећеш?

Роки ѓа ѓледа муѓно.

СИКСА: Ако нећеш да бацаш, зашто си ме онда повео на пут. Сине, заболе мене за све. Ја сам професионалац.

Сикса се удаљи. Роки ѓуѓо зуре исѓред себе.

РОКИ: Морам да бацам, ја морам да радим свој поса. Или да не бацам, шта ми саветујеш Шуле?

ШУЃЕР: Не знам синко. Сам одлучи.

РОКИ: Ја сам, мој Шугеру, нико и ништа и са ловом, а шта сам тек без лове. Одговори ми, молим те.

ШУГЕР: Не знам синко мој, много сад тражиш од мене.

Роки размислила, лопи се. Из џепа извади три кутије од шибница и куљлицу и сипави на шанк. Тујо зурн у њих. У ваџону ишишина. Сви ујрли погледе у Рокија.

РОКИ: Ајде људи да се мало забављамо, има доста до Бјељине.

Таширов, Сикса и Унтри дискрејно приђу, зледају у кутије. Роки вешито меша кутије са куљлицом.

РОКИ: Добро гледајте. Ко погађа испод које је кутије куглица?

Сикса крене руком према једној кутији, Роки му ухвати иуку.

РОКИ: Не вреди буразеру без лове.

СИКСА: Молим?

РОКИ: Ова игра се игра у новац.

СИКСА: Па у колико?

РОКИ: Рецимо у десет марака.

СИКСА: Много је то.

РОКИ: Ма ти немаш лову!

СИКСА: Ко нема лову?

Сикса вади новац из џепа, одвоји 10 марака и сипави их на шанк.

Сикса подигне кутију, испод – куљлица. Роки невољно вади новац из џепа, даје му.

Обрад радознано приђе и сипане поред Таширова. Помно праши Рокијеве прстије који мешају кутије.

РОКИ: Идемо даље.

СИКСА: Важи.

Роки меша кутије, Сикса праши. Сикса подигне кутију, испод – куљлица.

РОКИ: Ниси лош, буразере.

Даје новац Сикси. Меша кутије.

РОКИ: Може у дупло, у 20 марака?

СИКСА: Нећу више. Мени доста.

РОКИ: Хоће неко?

УНПРИ: (Лекѿор)
У исто?

РОКИ: Важи.

Унѿри ѿодиѿне куѿију исѿод ѿразно.

УНПРИ: (Лекѿор)
Маму му.

Пружа новчаницу Рокију. Роки меша куѿије.

РОКИ: Може у 20?

УНПРИ: (Лекѿор)
Може.

Унѿри оѿкрије куѿију, исѿод – ѿразно. Пружи новчаницу Рокију.

ТАПИРОВ: Слабо видиш Умпрофорац, пусти мене.

РОКИ: У колико?

ТАПИРОВ: У 10.

РОКИ: Важи.

Таѿиров оѿкрије куѿију, исѿод – куѿлица. Роки даје новчаницу Таѿирову. Меша куѿије.

РОКИ: Да повећамо, шта ти је 10 марака.

ТАПИРОВ: Колико?

РОКИ: Ај' домаћински, у 50, па ца или бу.

ТАПИРОВ: Много.

РОКИ: Много кад бију.

Таѿиров се као двоуми...

ТАПИРОВ: Ал' само три руке.

РОКИ: Важи.

Роки меша куѿије, Таѿиров ѿажљиво ѿраѿи. Обрад, без даха ѿраѿи рад Рокијевих ѿрсѿију. Таѿиров ѿодиѿне куѿију – исѿод куѿлица. Роки меша куѿије.

РОКИ: Маму му! Може дупло, да се вадим.

ТАПИРОВ: Рекли смо само три руке.

РОКИ: У реду, ова трећа нека буде у стотку, па ком опанци ком обојци.

Таїиров се двоуми.

ТАПИРОВ: Пружам ти шансу.

Роки меша куїије, Таїиров њажљиво ѡраїи, двоуми се, час крене руком ѡрема једној куїији, час ѡрема другој, подигне куїију, исїод – кузлица. Таїиров узбуђен, радосїан.

ТАПИРОВ: Јебо те, презнојих се.

Роки му ѡружа новчаницу.

РОКИ: Опељеши ме, буразере. Хоћеш још?

ТАПИРОВ: Мени 200 марака пуна капа. Нећу више.

Обрад устрептао, стеже новац у шаци.

ОБРАД: Могу ја буразере?

УНПРИ: *(Лекїор)*
Извини, ја сам на реду.

ОБРАД: Ти си већ играо.

УНПРИ: *(Лекїор)*
Јесте. И изгубио.

ТАПИРОВ: Пусти човека, ти ћеш после.

Роки меша куїије, Обрад уїро позлед у Рокијеве ѡрсїе.

РОКИ: У колико ћемо, рођаче?

ОБРАД: У 10, море у 20.

РОКИ: Важи.

Роки меша куїије, Обрад ѡраїи. Подигне куїију – исїод кузлица. Роки му ѡружа новчаницу.

РОКИ: Баш ме данас неће.

ОБРАД: *(Загледа новчаницу)*
Да сам јуче одапео, ово не бих знао, да има леба и без мотике.

Роки сїавља куїије у цей, броји новац.

РОКИ: *(Више себи)*
Баш лепо. Лепу парицу изгубих.
(Свима)

Ако неко хоће у 100 марака, па или да се вадим, или начисто да пропаднем.

Тайиров, Унџри, Сикса држе новчанице у рукама. Као двоуме се, оклевају. Обрад цейџи, њакође сџегао новац у шаке.

ОБРАД: Ја ћу, рођаче, почињи.

Роки вади из цейа куџије, меша их.

РОКИ: Овајди се бар ти, рођаче.

Обрад у ѓрчу џраџи рад Рокијевих џрсџију. Обрад дуго зурџ у куџије, џодиџне једну, исџод – џразно. Роки му узме новчаницу.

РОКИ: Не погоди, рођаче.

ОБРАД: Како бре, баш сам добро гледао.

Роки враћа куџије у цей.

РОКИ: Ја се мало извадих. Имам рачуна и да викнем туру. Шугер, сџпај, Паганини свирка!

ОБРАД: Која бре тура, која свирка. Па ја изгубих 100 марака.

РОКИ: Шта је то?

ОБРАД: Како шта је то. Мешај те куџије.

Роки сџоро вади куџије, сџавља их на шанк, сџоро меша.

РОКИ: У колико сад?

ОБРАД: У 100.

РОКИ: Важи.

Роки меша куџије, Обрад без даха зурџ у њеџове џрсџе. Обрад се двоумџ дуго, џодиџне куџију, исџод – џразно.

ОБРАД: Ух, богову му мајку, јел' могуће?

Обрад сџоро џружа новчаницу Рокију.

РОКИ: Ниси добро гледао.

ОБРАД: Маму му јебем, 200 марака губим. Немам више при себи. Идем по паре, да се нисте мрднули одатле.

Обрад изјурџ из ваџона. Тиџина. Роки зурџ исџред себе. Шугер као неџџо џослује у шанку. Тайиров и Унџри збуњени. Сикса блисџа.

СИКСА: Јеси дилеа Тапирове, али за овце си академик.

Роки џа мрко џоџледа.

РОКИ: Шугер, нешто кријеш очи.

ШУГЕР: Синко, овај пут ме изузми.

ОБРАД: У реду Шуго, стари мој.

Зајайурен, у ваџон улеїи Обрад са хрїом новчаница у шаци.

ОБРАД: Мешај те кутије, и то брзо.

РОКИ: Полако рођаче.

ОБРАД: Нема полако.

РОКИ: У колико?

ОБРАД: У све, у све, у 200 марака.

Роки меша куїије.

РОКИ: Да положимо паре.

ОБРАД: Да положимо. И запамти: Стокуће никада нису преварили.

РОКИ: Не сумњам, али таква су правила.

Сїављају новчанице исїод їиксле. Роки меша куїије. Обрад зури у њеџове їрсїе.

РОКИ: Добро гледај.

Обрад најреџнуй, країко дише, чело орошено знојем.

ОБРАД: Око соколово имам. Нико у Љубичу није имо бољи вид од мене. Не могу да промашим.

Обрад їодиџне куїију – исїод їразно. Обрад се занесе.

ОБРАД: То је немогуће, добро сам гледао, куку шта се ово дешава.

Обрад да Рокију новчаницу, овај сїавља куїије у цей, окреће се їрема Шуџеру. Обрад ѓа їовуче за раме.

ОБРАД: Где ћеш море?

РОКИ: Не разумем те.

ОБРАД: Шта ме не разумеш, мешај те кутије.

РОКИ: Да није много?

ОБРАД: Како много?

РОКИ: Како ћемо сад?

ОБРАД: У све, у све, у 400 марака.

Роки меша куџије, Обрадово лице изобличено, блене у Рокијеве њрсџе. Обрад дуго зуре у куџије, лице у зноју. Подигне куџију – исјод њразно.

ОБРАД: Шта је ово људи, шта је ово. Губим паре. Еј, кукавац сињи. Мешај бре те куџије. Морам да повратим паре.

РОКИ: У колико?

ОБРАД: У све, у све, у 800, у 800!

Роки меша куџије. Обрад измезумљен. Сав у зноју. Оџчињен ѓледа куџије. Дуго зуре. Подоџне куџију, исјод – њразно. Сломљен једва ѓовори...

ОБРАД: Мешај за 1600.

Роки меша куџије, Обрад у зноју зуре у куџије. Оџчињено дрекне...

ОБРАД: Ова!

Исјод куџије њразно – њразно. Обрад сломљен, џоџлед муџан.

ОБРАД: Мешај за 3200.

РОКИ: Сигуран си да хоћеш?

ОБРАД: Сигуран. Овај пут сигурно погађам.

Роки џакође узбуђен, њрсџи му дрџиуре.

РОКИ: Добро гледај.

Обрад дрџи, зној му се слива низ лице. Разроџачених очију блене у Рокијеве њрсџе.

У ваџон уђу Обрадова жена и унучићи. Обрад се инсџинкџивно окрене и уџледа их. Изобличеноџ лица им џриђе.

ОБРАД: Куш, цркотино! Шта ћеш ти ове?! Ко те звао?!

Жена досџојансџивно џриђе шанку. С' висине и с' џрезрењем заџледа Рокија, Сиксу, Таџирова, Унџрија, џа све осџале. Задржи џоџлед на куџијама и новџу исјод џиксле. Обрад јој џриђе, ухваџи је за џешеве од одеће, и однесе је код деце. Деца уџлашена џовлаче се назад.

ОБРАД: А ви, шта ви тражите овде?

Рука му крене на ударац, али се заусџави у ваздуху. Чучне, заџрли их, кроз сузе шаџуће.

ОБРАД: Деда мора да погоди, деда мора да погоди.

Крене џрема шанку.

ОБРАДОВА

ЖЕНА: Куда Обраде?

ОБРАД: Куш цротино.

ОБРАДОВА Обраде човече мој и хранитељу наш, никад ти нећеш да

ЖЕНА: погодиш.

Обрад се бесно окрене, удари жени јак шамар. Жена се занесе.

ОБРАДОВА Удри човече, удри, али не погађај, не срамоти се, остави

ЖЕНА: крвницима те паре, ти си их зарадио.

Обрад је избезумљено дрмуса за рамена.

ОБРАД: Откуд ти знаш да је на могу да погодим?

ОБРАДОВА Не знам откуд, али знам да те овај

ЖЕНА: *(Показује на Таширова)*

није довео овде да те дарују, већ да ти покупе нашу муку и зној.

(Унесе му се у лице)

Обраде, јел' ти неко нешто дао у животу?

(Милује му лице)

Дај им те паре, нека су им богом просте, дај им, не погађај, да си ти нама жив и здрав, хранитељу наш.

Обрад ситоји скамењен, жена му милује лице. Присујни без даха праће ову сцену. Роки ујро поглед у њод. Обрад се ѡрене, ѓледа ѡрисујне, али ситаложено, сиђурно.

ОБРАД: Нећу да погађам. Нека ти те паре. Хајдемо.

Обрад, жена и деца крену ка вратиима.

РОКИ: Стани човече, стани, где ћеш?

ОБРАД: *(Окрене се)*

Шта ћу ти?

РОКИ: Дођи, човече, дођи. Све је ово била превара. Држи паре.

СИКСА: Шта ти је дилео, мамицу ти краву јебем.

Сикса удари ѓлавом Рокија, овај ѓосрне, исѓусѓи новчанице, које се расѓрше ѓо ваѓону. Роки се извије, скочи на Сиксу, и удари ѓа свом снаѓом. Груба, мушка, немилосрдна ѓуча. Између њихових ноѓу, саѓлићући их бауља Обрадова жена, скуѓља новчанице, и ѓириа их у недра. Роки надјача Сиксу и ѓуче ѓа, овај извуче нож-скакавац и зарије му ѓа у сѓомак. Роки исѓусѓи болан, ѓродоран крик, и као врећа сручи се на ѓод. Сикса маши ножем исѓред себе, ѓрисуѓи заѓечени, ѓобеѓне из ваѓона. За њим ѓрви исѓрчи Обрад, ѓа Шуѓер, Таѓиров и Унѓри. Шуѓер се враѓи Рокију. Са рукама ѓреко сѓомака, сав у крви, ослоњен о зид ваѓона на ѓоду седи Роки. Шуѓер му ѓриђе, скине белу блузу којом ѓрекрије Рокијев сѓомак.

- ШУГЕР: (Виче)
Трчите по Дујку, хитно је доведите.
- РОКИ: Пробурази ме, Шугице, ко Миша Мурата, од учкура до бијела грла, маму му ѓубретарску јебем.
- ШУГЕР: (Очи сузне)
Ѓути, не говори, сад ће да дође Дујче.
- РОКИ: Не фолирај се, које Дујче. Долијао сам стари мој друже, скончавам.
- ШУГЕР: Само те рецнуо, синко мој. Није то ништа. Чујеш како тамо пршти. Тамо се гине, синко мој.
- РОКИ: До кичме, до кичме ме рецнуо. Шуле, не бојим се ја смрти...

У ваѓон ужурбано уђу Др Дујка, СММ, Таѓиров. Др Дујка хиѓро клекне ѓоред Рокија, из ѓорбе вади ваѓу, ради око Рокијеве ране.

- РОКИ: Ѓабе се трудиш, дада Дујче.
- ДР ДУЈКА: (Плаче)
Није то ништа, друже мој.
- РОКИ: Баш рекох Шугеру: не плашим се ја смрти, а било је лепо, кунем ти се, дада Дујче да је било лепо.

Др Дујка ѓлаче, ѓољуби ѓри ѓуѓа Рокија, и исѓрчи из ваѓона.

- РОКИ: Људи, нисам ја важан, знате шта је важно: овај воз ипак фура на запад.
- ШУГЕР: (Плаче)
Ѓути, не смеш да се замараш.

РОКИ: Кад ћу да причам, ако нећу сада: људи, да се поздравимо, и опростите ми ако сам вас некад повредио.

Рокију љриђе СММ, са сузама у очима и љри љуџа ља љољуби.

РОКИ: Опраштај кумашине.

СММ: Све ти је опроштено, куме мој.

РОКИ: Станишићу млад мајоре, да ми чуваш кумче Стевана ко очи у глави.

СММ љлачући изађе из ваџона.

Рокију љриђе љакође са сузама у очима Тајиров, љољуби ља љри љуџа.

РОКИ: Тапирко, немирко, маме ти га усвирко, чувај ми Шугера.

Са сузама у очима Тајиров изађе из ваџона.

Рокију љриђе Обрад. И њему очи љуне суза.

РОКИ: Опрости ми, Обраде. Схвати човече, то је мој поса.

ОБРАД: *(Гануџ)*

Све ти је опроштено. Ваљда тако бог хтео.

Обрад изађе из ваџона.

РОКИ: *(Тихо)*

Паганини, загуди ми мало оно моје.

Плачући Паџанини на уво свира и љева Рокију.

РОКИ: Хвала ти Паганинштино, најбољи виолинисто Балкана.

Плачући Паџанини љољуби љри љуџа Рокија, једанљуџ у руку, враћа виолину у фуљролу и љануџ изађе из ваџона.

Шуџер закључа враџа, сљусџи завесице, седне љоред Рокија. Сами су.

РОКИ: Шуго, није смрт тако страшна као што се сматра.

ШУГЕР: Која смрт, синко мој?

РОКИ: Долијао сам, друже мој. Криво ми је што је мој отац тачно потрефио како ћу да рикнем. Иначе, он је једна обична будала и лош човек... Шуго, помене да ми дајеш у цркви Ружици, око те цркве сам се играо као дете... Код Меце таксисте ми леже три хиљадарке, тешко чупа лову...

ШУГЕР: Ишчупаће, не брини.

РОКИ: Моја мајка Олга је најбоља жена на свету...

ШУГЕР: Знам Роки.

- РОКИ: Да одеш на ВМА, и да питаш коју докторку рањеници зову Мајка, молим те.
- ШУГЕР: Хоћу синко.
- РОКИ: *(Тешко дише)*
Мој отац Милован Басарић је једна обична пуковничка замлата. Због њега сам и исфурао на улицу... Код Преже у Хајату имам десет хиљадарки, нема фрке...
- ШУГЕР: Нема фрке.
- РОКИ: Знаш да мој будаласти отац оног хоштаплера још зове мој маршал... Код истражног Радојка леже пет хиљадарке, не би смело да омане.
- ШУГЕР: Не би смело.
- РОКИ: Знаш да је то ништа: ову лову приложи неком фонду за децу страдалу у овом рату...
- ШУГЕР: Хоћу Роки.
- РОКИ: *(Тешко дише)*
Сд ми је једино криво што не одох код Аркана да рикнем ко човек. А сад да ти испричам моју фрку: ја сам пре кратког времена сазнао да је моја мајка Хрватица. Ја сам Шуги пола Хрват, и то ме више пече него ова рана.
(Тешко дише, лице у зноју)
Моја мајка, моја мајка је најнежнија и најплеменитија жена на свету. Шуго, она сад ужасно пати. Шуго, Шуго обећај ми, молим те, обећај ми, иди често код моје мајке Олге, и увек јој причај, и увек јој причај, да сви Хрвати нису зликовци, молим те, молим те...

Роки сћеже Шуџерову руку, учини неколико ѿрзаја и умре. Чују се неколико ѿуцњева, зајим јако лујање ѿ врајима. Шуџер ѿлаче, заклоји му очне кайке шаком. Усѿане, ѿеѿура се, сћеже ѿеснице, удари ѿ сѿочићу за сѿајање и одвали ѳорњи део. Раскрзави ѿесницу. Приђе врајима и оѿкључа их. У ваѳон уђе усѿлахирени Унѿри са ѿишѿољем у руци, зајим Обрад, Таѿиров, СММ, Паѳанини и осѿали. За ѿима са носилима уђу Сѿојиљко и Боѳуновић, сѿављају Рокија на носила и износе из ваѳона. У ваѳону жалосна ѿишина. Почне јака ѿуцњава. Меци фијучу. Воз јури...

КРАЈ